

Geluksmachine of vertrouwen in jezelf?

Het zijn lastige tijden voor vertrouwen. Niet alleen in de economie maar ook in de politiek wordt vertrouwen zwaar op de proef gesteld. Vertrouwen komt te voet en gaat te paard; de laatste jaren lijkt het vertrouwen in de politiek weg gegaloppeerd. Waar ligt dat aan en wat kunnen we eraan doen?

De clichés spreken over zakkenvullende politici, over politici die van alles beloven maar niets waarmaken, over politici die alleen nog maar met de waan van de dag bezig zijn en geen visie meer hebben. Allemaal waar, maar wiens schuld is dat? Uiteraard van politici die zich laten meeslepen door allerlei detail kwesties, die onmiddellijk roepen dat er ingegrepen moet worden als er een misstand plaatsvindt en die voor alles wat er fout gaat een nieuwe regel of een wet willen invoeren. Maar het ligt vooral ook aan een teveel aan verwachtingen in de overheid en een gebrek aan vertrouwen in mensen zelf.

Wat de VVD betreft wordt het tijd stelling te nemen en niet alleen te erkennen dat de overheid niet alle problemen *kan* oplossen en niet alle wensen *kan* honoreren maar ook te zeggen dat ze dat niet meer *wil*. De overheid is geen geluksmachine die zegt 'u vraagt, wij draaien'. De overheid kan niet verantwoordelijk worden gesteld, en zou dat ook niet moeten willen, voor allerlei keuzes die mensen in vrijheid maken maar die vervolgens anders lopen dan zij gedacht of gewenst hadden.

Wiens schuld is het dat kinderen te dik worden? Kan de overheid er iets aan doen dat pubers te laat op stap gaan en vervolgens geen maat weten te houden? Moet de overheid een adviescommissie instellen als een deelnemer aan de vierdaagse tijdens een hittegolf overlijdt? Moet de overheid verbieden dat er op een thuiswerkplek gerookt wordt?

De VVD vindt van niet.

Mensen weten over het algemeen heel goed hoe ze hun leven willen inrichten, hoe ze zich willen ontwikkelen, wat ze belangrijk vinden, hoe ze hun kinderen willen opvoeden, welke activiteiten ze willen doen en of die verantwoord zijn, hoe ze hun geld willen verdienen en waar ze het aan willen uitgeven. Dit hoeft de overheid niet voor hen te bepalen.

Dit betekent vertrouwen in jezelf om je leven vorm te geven, in plaats van dit vertrouwen te leggen bij de overheid. Wie is de overheid om te bepalen hoe ik mijn leven wil inrichten?

Uiteraard moet de overheid ingrijpen bij misstanden, zeker waar het kinderen betreft en mensen die niet voor zichzelf kunnen zorgen. Ook moet de overheid voorwaarden scheppen: er moet goed en betaalbaar onderwijs zijn om jezelf te kunnen ontwikkelen, het moet mogelijk en veilig zijn om je mening te geven, het moet lonen om te werken en je moet in vrijheid keuzes kunnen maken.

Daarnaast moet de overheid zaken van evident algemeen belang (zoals infrastructuur, veiligheid, onderwijs, rechtsorde) goed en efficiënt organiseren en uitvoeren.

Maar de overheid is geen geluksmachine die u een gelukkig leven kan

garanderen en alle risico's in het leven voor uw af kan dichten. De overheid is er niet om voor u te bepalen hoe u het beste kunt leven en daarbij steeds verder ingrijpt in uw dagelijks leven. Geluk moet u zelf vorm geven op de manier die u het beste lijkt. Wat u daarvoor nodig hebt is vertrouwen in uzelf.